

Heikki Kiviaho

Muusikko, tuottaja ja kulttuurityöntekijä, Eskilstuna

Olen suomalainen Ruotsissa

Muusikko Heikki Kiviahon vanhemmat muuttivat Keski-Suomesta, Kivijärveltä, Kinnulan kylästä Torshällaan töiden perässä vuonna 1969. Heikki oli kolmivuotias.

– Tarina kertoo, että kysyin laivalla matkalla Ruotsiin, missä on äiti ovi Ruotsiin, miten Ruotsiin mennään sisään. Kun laivan keulavisiiri aukesi Tukholmaan saavuttaessa, äiti vastasi, tuossa on ovi, hän naurahtaa.

Hiekkalaatikolla Heikki yritti opetella ruotsin kieltä veljensä Hannun kanssa.

– Ruotsalaiset luulivat meitä venäläisiksi, koska meillä oli vaaleanpunaiset verkkarit ja lyhyt tukka. Kaikilla muilla oli pitkät hiukset. Opimme ruotsia matkimalla muita ja kyllä sieltä laatikolta löytyi elinikäisiäkin kavereita.

Heikin musiikkiura alkoi teini-iässä punkmusiikilla. Hän päätyi soittamaan useissa merkittävässä punk- ja rockorkestereissa. Tunnetuimman yhtyeensä Satorin kanssa hän juhlistaa tänä vuonna 30-vuotista taivalta mitavalla kiertueella muun muassa Visbyssä, Karlstadissa ja Tukholmassa. Hän on tuottanut muun muassa Kentiä ja Fatboyta, jossa soittaa myös muusikkona ja näyttelijänä työskentelevä isovelji Hannu. Suomalaisuus kuuluu omassa musiikissa juuri mollivoittoisuuden kautta.

– Se on jotain sellaista, mikä sattuu ja koskee. Parhaat biisit ovat aina mollivoittoisia. Ei niitä iloisia kappaleita montaa ole tullut sävellettyä. Molli tuo minulle kylmät väreet ja se on vaan niin hieno juttu!

Heikki muutti Eskilstunasta Tukholmaan vuonna 1987. Tukholmassa ehti vierähtää 17 vuotta, kunnes hän päätti vaimonsa kanssa muuttaa takaisin Eskilstunaan.

– Tuli niin paljon lapsia, oli kaksoset tulossa ja Eskilstunassa oli tilaa, tuttuja ja sukua. Hyvin on täällä viihdytty.

Viimeiset seitsemän vuotta hän on toiminut ääniteknikkona Scenkonst Sörmlannissa, joka tarjoaa Sörmlannin läänin lapsille ja nuorille musiikki-, teatteri-, ja tanssiesityksiä. Hän on myös säveltänyt ja näytellyt ruotsinsuomalaisessa Uudessa Teatterissa. Lisäksi Heikin Suomi-teemainen bändi Hannu-veljen, Markus Fagervallin ja Jarmo Männyn kanssa kiertää yhdessä satunnaisesti.

– Soitamme yhdessä erilaisissa ruotsinsuomalaisissa tapahtumissa, kun muilta soittokiireiltä ehdimme. On mahdollista soittaa osaavien ihmisten kanssa, jotka ovat myös kavereita!

Nykyisin hän viihtyy keikkalavojen sijaan kuitenkin parhaiten studiossa auttamassa muita orkestereita.

– Siellä saan olla oma itseni. Suhtaudun basson soittoon niin kuin muutenkin elämään, että jos en kelpaa, niin ei minulle tarvitse soittaa. Sitten voi pyytää jotakin muuta.

Heikin mukaan vanhetessaan omia juuriaan miettii yhä enemmän. Erityisesti sana ruotsinsuomalaisuus on hänelle vieras.

– Sanon aina, että olen suomalainen Ruotsissa. En ole oikein koskaan ymmärtänyt, että mitä ruotsinsuomalaisuus tarkoittaa. Olen aika diplomaattinen ihminen enkä pidä melua juuristani. En kaiki ole vaatinut niin paljoa suomalaisuudeltani täällä, koska ollaan kerran muutettu tänne ja integroiduttu. Mutta Suomi on minun maani ja esimerkiksi kaikessa urheilussa kannatan aina Suomea. Suomalaisuus on aina siellä jossain taustalla.

Intervju: Heidi Himmelmä

Foto: Kai Kangassalo